USNESENÍ

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 10. května 2022 odvolání obžalovaného [redacted], narozeného [redacted] a poškozené [redacted] narozené [redacted] proti rozsudku Krajského soudu v Plzni z 18. března 2022, sp. zn. 5 T 9/2020 a rozhodl

t a k t o:

Podle § 256 tr.ř. se obě podaná odvolání **zamítají.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Plzni byl obžalovaný [redacted] uznán vinným trojnásobným zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku.

2. Za první z trestných činů (a za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku z níže citovaného trestního příkazu) byl podle § 199 odst. 2 tr. zákoníku odsouzen za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let se zařazením pro výkon trestu do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen trest zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu dvou let. Současně byl zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu [redacted] který byl obžalovanému doručen dne 15. 9. 2014, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

3. Za druhý trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku (a za přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku a za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku z níže citovaného rozsudku Okresního soudu [redacted]) byl odsouzen podle § 199 odst. 2 tr. zákoníku a § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let se zařazením pro výkon trestu do věznice s ostrahou. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovanému uložen test propadnutí věci – 45,9 gramů marihuany, a to za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku Okresního soudu [redacted], jakož i dalších rozhodnutí na zrušený výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

4. Za třetí trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku a přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku mu byl podle § 199 odst. 2, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání třiceti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl obžalovaný [redacted] zavázán zaplatit poškozené [redacted] na náhradě nemajetkové újmy částku 9 415 Kč, přičemž podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla tato poškozená odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byla poškozená [redacted] pojišťovna [redacted] odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

5. Pro zažalovaný trojnásobný trestný čin znásilnění – v prvním případě podle § 241 odst. 1 tr. zák., ve dvou dalších případech podle § 185 odst.1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a pro zločin vydírání podle § 175 odst. 1 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku byl obžalovaný napadeným rozsudkem podle § 226 písm. a) tr. ř. zproštěn obžaloby. Protože proti těmto zprošťujícím výrokům odvolání podáno nebylo a nebránila tomu ani otázka skutkové jednoty, k přezkoumávání této části rozsudku nebyly pro odvolací soud důvody a tyto skutky se staly pravomocnými.

6. Skutky, kterými byl obžalovaný [redacted] ve výrokové části rozsudku uznán vinným, spočívaly v tom, že nejméně v období od srpna 2008 do února 2010 v obci [redacted], okres [redacted], dále od března 2010 do poloviny července 2013 v obci [redacted] okres [redacted] a dále od poloviny července 2013 do listopadu 2013 v obci [redacted], kde postupně společně bydlel s tehdejší družkou, poškozenou [redacted], nar. [redacted], tuto v podnapilém stavu opakovaně slovně urážel výrazy „kurva“, „přiblblá děvka, co kouří dva čůráky“, případně „špinavý koště“ a „špinavá děvka“ a opakovaně ji fyzicky napadal tak, že ji fackoval, bil pěstí, tahal za ruce po pokoji, tahal za vlasy, případně povalil na zem a kopal, kdy k tomuto napadání docházelo nejprve o víkendech a postupně téměř denně v závislosti na tom, zda byl v tu dobu zaměstnán, kdy poškozená ze strachu před obžalovaným opakovaně utíkala z bytu a skrývala se na různých místech v rámci obce, a to posléze i s nezletilým synem [redacted], nar. [redacted], kdy v době těhotenství obžalovaný poškozenou osočoval "že dítě není jeho a že si ho někde ušukala s jiným" a rovněž ji v jednom případě fyzicky napadl tak, že ji kopal, a to i do břicha, přičemž v důsledku jednání obžalovaného byla poškozená opakovaně nucena vyhledat lékařské ošetření, a to nejméně dne 24. 1. 2009, kdy se obžalovaný v podnapilém stavu dožadoval peněz, a když mu je poškozená nechtěla dát, začal ji fackovat a povalil ji na zem, kde si na ní klekl a mlátil jí hlavou o zem, v důsledku čehož byla od 24. 1. 2009 do 26. 1. 2009 hospitalizována v [redacted] nemocnici [redacted] s podvrtnutím a natažením krční páteře, otřesem mozku a zhmožděním hrudníku a levého kolene, dne 12. 3. 2009, kdy byla ošetřena v [redacted] nemocnici, [redacted]. s krevní podlitinou v levé spánkové krajině hlavy na ploše 40x30 mm a krevní podlitinou s prosáknutím měkkých pokrývek lebních na ploše 90x30 mm, a dne 21. 8. 2013, kdy byla ošetřena na chirurgické ambulanci Škrétova 47, Plzeň se zhmožděním II. a III. prstu ruky po té, co jí obžalovaný zkroutil ruku, v níž držela klíče od auta, které mu nechtěla dát, avšak při lékařském ošetření ze strachu uvedla, že si zranění způsobila při venčení psa,

v období od srpna 2014 do 26. 9. 2015 v obci [redacted], okres [redacted], kde společně bydlel s tehdejší družkou, poškozenou [redacted], nar. [redacted], jí v průměru dvakrát do týdne verbálně urážel a fyzicky napadal, a to nejméně fackami, kdy však poškozená nevyhledala lékařské ošetření,

v období od 26. 8. 2017 do listopadu 2018 v [redacted], na ubytovně [redacted] v bytě č. 111 a následně v bytě č. 3, kde po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody společně bydlel s tehdejší družkou, poškozenou [redacted], nar. [redacted], tuto opakovaně slovně napadal výrazy, že je „kurva, co kouří dva čůráky“ a že „se mu stejně někde vykurvila“, ničím nepřispíval na společnou domácnost, bral poškozené peníze a věci, fyzicky ji napadal fackami, případně ranami pěstí, kdy padala mezi nábytek, o který se udeřila, házel po poškozené různé předměty, nejméně v sedmi případech hodil po poškozené zapálenou cigaretu tak, že došlo k jejímu popálení, a nejméně ve třech případech „típnul“ o poškozenou zapálenou cigaretu, kdy

násilné jednání obviněného vůči poškozené se stupňovalo a pokud byl obžalovaný doma, docházelo k němu postupně téměř každodenně, kdy dne 8. 5. 2018 obžalovaný napadl poškozenou tak, že ji za vlasy vytáhl z postele a začal ji fackovat, kdy při tomto napadení došlo ke zranění poškozené spočívajícímu ve zlomenině posledního článku 2. prstu pravé ruky, s nímž byla poškozená nucena vyhledat lékařské ošetření v [redacted] nemocnici, [redacted] a doposud má v důsledku tohoto zranění sníženou funkční schopnost ruky, a v srpnu 2019 byla poškozená nucena, mimo jiné v důsledku útrap způsobených jí obžalovaným, vyhledat pomoc psychiatra, kdy jí byla diagnostikována smíšená úzkostná a depresivní porucha

v době od počátku prosince 2018 nejméně do 20. 2. 2019 v [redacted] různými způsoby osobně, telefonicky a prostřednictvím SMS zpráv opakovaně vyhrožoval bývalé družce, poškozené [redacted] nar. [redacted], že ji zabije a že jí unese syna, kdy v blíže nezjištěný den v lednu 2019 před základní školou v ulici [redacted] po té, co poškozená s nezletilým [redacted], nar. [redacted] nastoupila do vozidla, začal do vozidla mlátit a kopat a při tom křičel, že „to není konec, že si malýho stejně vezme“, a v den soudního projednání návrhu poškozené na úpravu péče a výživy nezletilého [redacted] dne 20. 2. 2019 zaslal poškozené SMS zprávy ve znění: „Dnes navstivim horousany! mrdko jedna ja ji ukazu, s kym muzes vyjebavat!“ a „Doufam ze ten kozomrd rozprcanej u kteryho si má dost vostrejch do kveru, bude je potrebovat buzicek prihratej.“, což v poškozené s ohledem na předchozí násilné chování obžalovaného vyvolalo strach z toho, že by své výhrůžky mohl uskutečnit,

nejméně v době od 1. 12. 2018 do 29. 4. 2020 v [redacted] ani nikde jinde nepřispíval na výživu svého syna [redacted], nar. [redacted], když vyživovací povinnost mu vyplývá z ustanovení § 910 zákona č. 89/2012 Sb. (občanský zákoník) a její výše byla stanovena rozsudkem Okresního soudu [redacted], který nabyl právní moci dne 2. 4. 2019, podle kterého je povinen přispívat na výživu nezletilého částkou ve výši 2.200 Kč, splatnou do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky nezletilého [redacted] nar. [redacted], kdy přestože o své povinnosti věděl, řádně ji neplnil a neučinil ani žádné kroky k jejímu případnému plnění, když v době, kdy byl zaměstnán nenahlásil zaměstnavateli svoji vyživovací povinnost, a v době, kdy zaměstnán nebyl, se vážně nezajímal o získání zaměstnání prostřednictvím evidence uchazečů o zaměstnání vedené Úřadem práce ČR, čímž zmařil případné zprostředkování zaměstnání, v němž by mohl dosahovat příjmu postačujícímu k řádnému plnění vyživovací povinnosti, kdy na výživné za uvedené období byla platbami ze dne 15. 4. 2019, 18. 4. 2019 a 17. 5. 2019 uhrazena pouze částka v celkové výši 8.580 Kč, a tedy obžalovaný na výživném dluží celkem částku 28.820 Kč k rukám oprávněné [redacted], nar. [redacted],

7. Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný [redacted] a prostřednictvím opatrovníka i poškozená [redacted].

8. Obžalovaný podané odvolání odůvodnil především tím, že soud I. instance se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, nesprávně zjistil skutkový stav věci a nesprávně skutek, jehož spáchání je mu kladeno za vinu, zhodnotil z hlediska ustanovení trestního zákoníku. Řízení, které rozsudku předcházelo, je zatíženo podstatnými vadami. V řízení pak existují pochybnosti o správnosti skutkových zjištění. Dále pak považuje uložený test za nepřiměřeně přísný. Skutky, kterými byl obžalovaný uznán soudem I. instance vinným a kterých se měl obžalovaný dopustit jsou popsány v bodě 1., 3., 4., 8., 9. obžaloby. Soud I. instance převzal téměř doslova (změnu provedl u skutku uvedeného v bodě 3. obžaloby ohledně zavření poškozené v bytě) skutkové věty do výroku svého rozhodnutí. Soud I. instance vycházel při svém rozhodování

z výpovědi poškozené [redacted], o jejíž věrohodnosti byly v řízení pochybnosti a dále z výpovědi celé řady svědků. Nutno v této souvislosti podotknout, že žádný ze svědků výslovně ve své výpovědi nepotvrdil skutky, tak jak jsou detailně popsány v obžalobě, resp. následně převzaty do rozsudku. Pokud se svědci vyjadřovali k časovému období, tak se velice často vyjadřovali k jinému období, než je uvedeno v obžalobě a byly odkázáni na to, co jim sdělila sama poškozená [redacted]. V bydlišti poškozené a obžalovaného přímo (až na některé výjimky např. svědek Auerverk) svědci nebyli. Přímo ke skutkům, tak jak jsou obžalovanému obžalobou státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství [redacted] kladeny za vinu, se nikdo ze svědků nevyjadřoval; svědci pouze obecně hovořili o hádkách obžalovaného a poškozené. V řízení před soudem I. stupně byla provedena celá řada důkazů (výslechy svědků, zpracovány znalecké posudky vč. výslechu některých znalců, celá řada listinných důkazů). V napadeném rozsudku soudu I. instance jsou citovány pouze některé důkazy, které byly v hlavním líčení před soudem I. stupně provedeny. V odůvodnění rozhodnutí pak soud I. instance neuvádí všechny důkazy provedené v hlavním líčení a neříká, jestli se jimi vůbec zabýval, jaké skutkové závěry z nich vyplývají, zda a jak je hodnotil, resp. zda je hodnotil ve prospěch či neprospěch obžalovaného. Soud I. stupně dále zamítl návrhy obžalovaného na doplnění dokazování, ať se již jednalo o zprávy Policie České republiky, obvodní oddělení [redacted], tak i výslech svědkyň [redacted], [redacted] a taktéž provedení sexuologického vyšetření. Obžalovaný s argumentací soudu I. stupně nemůže souhlasit. Obžalovaný, stejně tak jako řada svědků hovořili o tom, že poškozená a obžalovaný se mezi sebou hádali. K některým hádkám byla volána i Policie ČR. Policejní zprávy měly dle obžalovaného vyvrátit tvrzení poškozené o jednostranném napadání ze strany obžalovaného, tak jak vyplývá z obžaloby, resp. tak jak je uvedeno v napadeném rozsudku. Policejní zprávy se měly dotýkat i období a skutků, jež jsou uvedeny v obžalobě. Provedení tohoto důkazu pak nelze považovat za nadbytečné, pokud se mají vyjadřovat ke skutku a vyvracet jej. Obžalovaný nepopírá, že soužití mezi poškozenou a jím, bylo takové, že se na jedné straně měli rádi, měli spolu dítě, o které se velmi dlouho snažili, na straně druhé, se také často hádali a vzájemně se uráželi. Zjednodušeně řečeno, takové soužití poškozené s obžalovaným bychom mohli nazvat „Itálii“. Uvedené jednání však není trestným činem a nelze jej stíhat podle trestněprávním předpisů. Obžalovaný dále nesouhlasí s tím, aby bylo při rozhodování soudu přihlíženo k výpovědi tehdejšího partnera poškozené [redacted] - svědka [redacted], vyslechnutého při hlavním líčení dne 30. 7. 2021. Tento svědek byl přítomen při výslechu poškozené [redacted] konaném v rámci hlavního líčení dne 27. 7. 2021, slyšel tedy její výpověď a na dotaz soudu sdělil, že jako svědek nebude v řízení vypovídat. Opak je však pravdou a [redacted] - i přes ujišťující dotaz ze strany soudu - byl jako svědek předvolán a také vypovídal. Jeho výpověď byla bezpochyby ovlivněna skutečností, že byl druhem poškozené [redacted] v době výpovědi a dále, že byl přítomen při výslechu poškozené [redacted] a celou její výpověď vyslechl a vycházel z ní. Z jeho výpovědi nelze dovozovat vinu obžalovaného, resp. nelze k ní při rozhodování soudu o vině obžalovaného přihlížet. Obžalovaný dále nesouhlasí s argumentací soudu I. stupně v bodě 40. napadeného rozhodnutí. Krajský soud v Plzni ve svém rozhodnutí dovodil, že obžalovaný se měl dopustit skutků uvedených v bodech 1., 3., 4. podané obžaloby (body 1. – 3. rozsudku) a že tyto skutky byly prokázány s tím, že po právní stránce se mělo jednat u všech třech skutků o trojnásobný zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku. Soud I. instance v bodě 39. rozhodnutí uvádí, že se obžalovaný takového jednání měl dopouštět po dobu řádově měsíců až let, tedy zjevně po delší dobu. V návaznosti na to soud I. instance dále dovozuje, že tyto tři skutky nemohl posoudit jako jeden pokračující trestný čin ve smyslu § 116 trestního zákoníku, přičemž jmenovaný soud dovodil všechny znaky pokračujícího trestného činu, vyjma blízké časové souvislosti a proto tedy

nemohl tyto tři skutky posoudit jako jeden pokračující trestný čin. Pokud soud i přes výše uvedenou námitky obžalovaného dovodil vinu obžalovaného ohledně těchto třech skutků, pak měl tyto skutky posoudit po právní stránce jako jeden pokračující trestný čin. Nejvyšší soud ČR ve svých rozhodnutích (např. rozhodnutí ze dne 26. 5. 2004, sp. zn. 8 Tdo 358/2004, již zmíněná rozhodnutí ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 8 Tdo 75/2005, rozhodnutí ze dne 26. 7. 2005, sp. zn. 7 Tdo 944/2005) dovodil, že při posuzování pokračujícího trestného činu, resp. při výkladu pojmu blízká časová souvislost neexistuje obecná maximální doba a je třeba vycházet z konkrétních okolností případu; v tomto případě zejména z povahy, druhu trestné činnosti a doby, po kterou měla být páchána. Následně měl soud I. instance tyto své úvahy promítnout i do ukládání trestu. Obžalovaný dále nemůže souhlasit s argumentací soudu I. stupně ohledně ukládání trestu a úvah o polehčujících okolnostech (bod 43. rozsudku). Obžalovaný ve věci vypovídal, popsal své několikaleté soužití s poškozenou [redacted] a v rámci této své výpovědi se částečně doznal a skutky, které nebyly pravdivé, tak tyto popřel. Soud I. instance nehledal žádné polehčující okolnosti. Obžalovaný se však minimálně doznal k té části obžaloby, kterou považoval za pravdivou. Nelze přijmout argumentaci soudu I. stupně v tom smyslu, že nelze hovořit o kvalifikovaném doznání, zejména proto, že se tak stalo u skutků, kde měl soud dostatek dalších důkazů. Obžalovaný namítá, že se doznal v té části obžaloby, která se zakládá na pravdě a současně namítá, že nemohl při své výpovědi, resp. doznání předvídat, zda a jaké budou v hlavním líčení důkazy provedeny a zejména zda a jak budou hodnoceny (zejména výslechy předvolaných svědků či výslech znalkyně [redacted] po výpovědi poškozené [redacted]), ať již v jeho prospěch či neprospěch. Jinak řečeno obžalovaný nemohl předpokládat, že v té části obžaloby, v níž se doznal, bude jeho doznání podepřeno. Obžalovaný [redacted] na závěr svého odvolání s ohledem na vše výše uvedené, zejména s ohledem na všechny výše vytýkané vady řízení a rozhodnutí, s ohledem na jeho námitky stran prokázání skutků, tak jak jsou popsány v obžalobě, tak s ohledem na tyto skutečnosti, obžalovaný [redacted] navrhuje, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. a), b) c) e) trestního řádu zrušil rozsudek v odsuzujícím výroku o vině a trestu, a vrátil soudu I. stupně, eventuálně aby ho zprostil obžaloby v plném rozsahu nebo ve smyslu ve smyslu § 257 odst. 1, písm. b) trestního řádu postoupil věc jinému orgánu, eventuálně pokud by se neztotožnil s názorem o beztrestnosti posuzovaného skutku, aby obžalovanému [redacted] uložil podstatně mírnější trest.

9. Poškozená [redacted] ve svém odvolání namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť soud nekonkretizoval, proč má bolestné činit toliko 9.415,- Kč v příčinné souvislosti se skutky, pro které byl obžalovaný odsouzen. Soud přehlédl to, že v souvislosti s týráním osoby blízké se u poškozené rozvinula smíšeně úzkostně – depresivní porucha, za níž měl soud přiznat poškozené náhradu nemajetkové újmy za psychické útrapy dle své úvahy, neboť jednání obžalovaného bylo dlouhodobé a extrémní.

10. Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a shledal podaná odvolání nedůvodnými.

11. Skutková zjištění krajského soudu jsou úplná a správná. Ve věci byl vyslechnut obžalovaný, který z malé části svou vinu na jednání vůči poškozené připustil, nikoliv však v té míře, v jaké bylo jeho jednání popsáno v obžalobě. Zejména se pak vymezil vůči sexuálnímu násilí ve vztahu k poškozené a ke skutkům, z nichž v konečném rozhodnutí nebyl uznán vinným. Jako hlavní důkaz pak byla provedena výpověď poškozené [redacted] od níž se všechna obvinění obžalovaného odvíjela. Jako další svědci byly vyslechnuty osoby, které s oběma aktéry trestního jednání obžalovaného přicházeli do styku a z jejichž výpovědí byl zejména zjišťován skutečný

stav věci poté, co bylo shledáno, že výpověď poškozené není ve všech směrech věrohodná a některé části nejenže nebyly prokázané, ale vzniklo podezření, že jsou i vylhané. Soud provedl dokazování v rozsahu, který byl potřebný pro rozhodnutí o vině a nepochybil, pokud další rozšíření dokazování nepřipustil, přičemž řádně zdůvodnil, proč tak činí. Validní nebyla shledána ani námitka obhajoby ohledně neplatnosti výpovědi svědka [redacted], který byl přítomen některým částem hlavního líčení. Tato prokázaná skutečnost na jedné straně nemohl vést k neplatnosti celé výpovědi svědka, měla však iniciovat řádné hodnocení důkazů soudem, což v celém případu, stejně jako i ve vztahu k výpovědi tohoto svědka bylo krajským soudem náležitě učiněno. Dokazování pak bylo doplněno znaleckými posudky a v rámci listinných důkazů pak zejména lékařskými zprávami, které se staly nedílnou součástí zjištění skutečného stavu věci.

12. Krajský soud důkazy provedené důkazy zákonným způsobem hodnotil, přičemž k jím provedeným závěrům (hodnocení důkazů) odvolací soud nemá a ani nemůže mít výtek. Nutno v této souvislosti připomenout významnou procesní zásadu, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 tr. řádu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem. V takovém případě totiž nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu cit. ustanovení a do skutkových závěrů nalézacího soudu nelze zasahovat. Co se pak týče samotného hodnocení důkazů, odvolací soud především zdůrazňuje, že tato fáze trestního řízení je ve výsostné kompetenci soudu projednávajícího věc v I. stupni a způsob samotného hodnocení jednotlivých důkazů nemůže být v rámci odvolacího přezkumu napadán, a to za předpokladu, že se toto hodnocení důkazů opírá o řádně provedené dokazování (úplné a zákonné) a že se v rámci tohoto hodnocení důkazů soud zabýval všemi skutečnostmi pro toto hodnocení důležitými, a že byly úzkostlivě zachovávány veškeré základní zásady dokazování, včetně zásady in dubio pro reo (viz Rozh. č. 53/92 věta první Sb.rozh.tr., nebo rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp. zn. I ÚS 2726/2014).

13. Nad rámec uvedeného pak lze ze strany odvolacího soudu konstatovat, že hodnocení důkazů bylo soudem I. stupně provedeno řádně a dostatečným způsobem a Vrchní soud se s takto provedeným hodnocením důkazů ztotožnil. Zejména pak lze odkázat na závěry dokazování, u nichž vyplynula nevěrohodnost výpovědi poškozené [redacted], takže soud za vinu obžalovaného uznal pouze ty skutečnosti, které byly prokázány též ostatními důkazy a o nichž nebylo žádných pochybností.

14. Odvolací soud se ztotožnil i s právním posouzením všech skutků. Zatímco u naplnění skutkových podstat jednotlivých trestných činů nebylo o jejich existenci pochybností, mírně spornou zůstala otázka, zda obžalovaný spáchal jediný pokračující trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, či zda se jednalo o trojnásobný trestný čin s tím, že nebyly naplněny znaky pokračování v trestném činu s ohledem na časové prodlevy (9 měsíců a téměř dva roky), kdy byl obžalovaný ve výkonu trestu odnětí svobody nebo nebyl po určitou dobu s poškozenou v kontaktu. Krajský soud správně upozornil na skutečnost, že časová prodleva mezi jednotlivými jednáními natolik narušila časovou souvislost spáchaných jednání, že se musí jednat o tři samostatné trestné činy. Odvolací soud se s těmito závěry ztotožnil (kupř. Nejvyšší soud ve své judikatuře vyžaduje pro přerušení časové souvislosti doby podstatně kratší – viz kupř. 6 Tdo 1348/2021) a doplňuje je ještě poznámkou, že vedle přerušení časové souvislosti jakožto nutného znaku pro pokračování v trestném činu je pro rozdělení předmětné trestné činnosti do tří skutků rovněž determinujícím, že vždy v mezidobí došlo k odsouzení obžalovaného pro jiná jednání (pro něž vzápětí musel být ukládán

souhrnný trest), a tímto odsouzením byl ukončen souběh páchaných trestných činů, takže na další útoky trestné činnosti bylo nutno pohlížet jako na recidivu.

15. S přihlédnutím k takto stanoveným skutkům pak musela být krajským soudem přizpůsobena i otázka ukládání trestů. Ani v tomto ohledu nebyly shledány v postupu soudu žádné pochyby a ukládání tří trestů za tři samostatné a nesbíhající se skutky bylo provedeno zákonně. Chyby nebyly nalezeny ani v uložení dvou souhrnných a jednoho úhrnného trestu. Tyto tresty byly přezkoumávány i z hlediska jejich přiměřenosti ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř. Bylo konstatováno, že uložení dvou souhrnných trestů na samé dolní hranici zákonné trestní sazby a trestu úhrnného za tři trestné činy jen mírně nad toto hranicí, se jeví být nikoliv nepřiměřeně přísnými, a proto odvolací soud nemohl do jejich uložení z hlediska důvodu ani výše nikterak zasahovat.

16. Chyb nebylo shledáno ani ve výroku o zařazení obžalovaného pro výkon všech trestů do věznice s ostrahou ve smyslu § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

17. Správnými byly shledány i výroky o náhradě škody a nemajetkové újmě jak ve vztahu k poškozené [redacted] tak i ve vztahu k [redacted] pojišťovně. Soud v adhézním řízení vycházel z dokladů, které měl k dispozici a kterými provedl v průběhu hlavního líčení důkazy. Pokud by se poškození (v tomto případě odvolatelka) domáhali dalšího přiznání náhrad způsobené újmy, bylo by zapotřebí dokazování doplňovat, což však není základem trestního řízení, které se musí bezprostředně soustřeďovat na otázky viny a trestu. Z uvedených důvodů byly poškozená [redacted] pojišťovna důvodně s celým nárokem na náhradu škody a poškozená [redacted] se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy odkázány na řízení ve věcech občanskoprávních.

18. Žádné z podaných odvolání nebylo tedy shledáno důvodným, a proto byla obě podle § 256 tr.ř. zamítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b tr. ř. však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného, a dále odsouzenému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - m) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá, přičemž dovolání lze podat, jen je-li tu některý z následujících důvodů:

a) ve věci rozhodl věcně nepříslušný soud, nebo soud, který nebyl náležitě obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodoval senát nebo rozhodl soud vyššího stupně,

b) ve věci rozhodl vyloučený orgán; tento důvod nelze použít, jestliže tato okolnost byla tomu, kdo podává dovolání, již v původním řízení známa a nebyla jím před rozhodnutím orgánu druhého stupně namítnuta,

c) obviněný neměl v řízení obhájce, ač ho podle zákona mít měl,

d) byla porušena ustanovení o přítomnosti obviněného v hlavním líčení nebo ve veřejném zasedání,

e) proti obviněnému bylo vedeno trestní stíhání, ačkoliv podle zákona bylo nepřípustné,

f) bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, o zastavení trestního stíhání, o podmíněném zastavení trestního stíhání, o schválení narovnání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí,

g) rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy,

h) rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení,

i) obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným,

j) bylo rozhodnuto o upuštění od potrestání nebo o upuštění od potrestání s dohledem, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro takový postup,

k) bylo rozhodnuto o uložení ochranného opatření, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro jeho uložení,

l) v rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný,

m) bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g), aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až l).

Dovolání lze podat též tehdy, byl-li uložen trest odnětí svobody na doživotí.

Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch odsouzeného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Dle § 8b odst. 2 tr. řádu nikdo nesmí v souvislosti s trestným činem spáchaným na poškozeném jakýmkoli způsobem zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti poškozeného, který je osobou mladší 18 let nebo vůči němuž byl spáchán trestný čin vraždy (§ 140 trestního zákoníku), zabití (§ 141 trestního zákoníku), některý z trestných činů, kterým byla způsobena těžká újma na zdraví, trestný čin ohrožení pohlavní nemocí (§ 155 trestního zákoníku), některý z trestných činů proti těhotenství ženy (§ 159 až 162 trestního zákoníku), trestný čin obchodování s lidmi (§ 168 trestního zákoníku), **některý z trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti** (§ 185 až 193 trestního zákoníku), trestný čin opuštění dítěte nebo svěřené osoby (§ 195 trestního zákoníku), týrání svěřené osoby (§ 198 trestního zákoníku), týrání osoby žijící ve společném obydlí (§ 199 trestního zákoníku), únosu dítěte a osoby stižené duševní poruchou (§ 200 trestního zákoníku) nebo nebezpečného pronásledování (§ 354 trestního zákoníku).

Dle § 8b odst. 3 tr. řádu zveřejnění obrazových snímků, obrazových a zvukových záznamů nebo jiných informací o průběhu hlavního líčení nebo veřejného zasedání, které by umožnily zjištění totožnosti poškozeného uvedeného v odstavci 2, je zakázáno.

Dle § 8b odst. 4 tr. řádu pravomocný rozsudek nesmí být zveřejněn ve veřejných sdělovacích prostředcích s uvedením jména, popřípadě jmen, příjmení a bydliště poškozeného uvedeného v odstavci 2.

Praha 10. května 2022

JUDr. Vladimír Stibořík, v. r.
předseda senátu

[redacted]

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Dudová.